

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, Moskovská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 614/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 614/2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva:

«Na Okresnom súde Bratislava III prebiehalo konanie o ochranu osobnosti žalobcu ako sťažovateľa proti Žalovanému v 1. rade: [REDAKOVANÉ] a Žalovanému v 2. rade: [REDAKOVANÉ]... spis. zn.: 21C 5/2013.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III spis. zn.: 21C 5/2013, zo dňa 3.12.2013... rozhodol, že súd žalobu zamietá...

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dňa 3.4.2014 odvolanie.

Dňa 26.7.2016 bol žalobcovi doručený Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, pod spis. zn.: 4Co 614/2014-186 zo dňa 25.5.2016, ktorým Krajský súd... rozhodol o odvolaní dovolateľa tak, že: „odvolaním napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania potvrdzuje.“

Sťažovateľ podal k rukám predsedu Krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní listom zo dňa 31.3.2016.

Predseda Krajského súdu v Bratislave uznal, že sťažnosť je dôvodná.

Z uvedeného je zrejmé, že konanie na odvolacom súde trvalo takmer 2 roky, v danom čase nebol vykonaný žiadny úkon súdu...

Momentálne konanie nie je ukončené a prebieha konanie o dovolaní na Najvyššom súde.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 614/2014 porušené bolo.

2. Krajský súd v Bratislave je (povinný, pozn.) uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- € do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 307,75 € do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

11. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

12. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Co 614/2014 rozhodol krajský súd rozsudkom z 25. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 26. júla 2016.

13. Sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 614/2014 bola ústavnému súdu doručená 23. marca 2017, teda takmer 10 mesiacov po tom, ako bolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

14. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priet'ahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľom označené základné právo.

15. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že vec nie je skončená, pretože vo veci prebieha dovolacie konanie, ústavný súd k tomuto tvrdeniu uvádza, že táto skutočnosť nič nemení na tom, že vec sťažovateľa je právoplatne skončená a krajský súd už vo veci nekoná, a teda nemôže spôsobovať žiadne priet'ahy v konaní.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2017